

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I ОК 5/05
18.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, Посебно одељење, у већу састављеном од судија: Милене Инић-Дрецун, као председника већа, Горана Чавлине, Слободана Рашића, Драгана Аћимовића и Миодрага Вићентијевића, као чланова већа, и саветника Биљане Милосављевић, као записничара, у кривичном поступку против оптуженог АА и др., због кривичног дела неовлашћене производње опојних дрога из члана 245. став 2. у вези са ставом 1. Основног кривичног закона и др., решавајући о жалбама, оптуженог АА, његовог браниоца, адвоката АБ, браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ, браниоца оптуженог ВВ, адвоката АВ и заједничкој жалби бранилаца оптуженог ГГ, адвоката АГ и адвоката АД, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.5/04 од 08.03.2005. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптужених, АА, ББ, ГГ и ВВ, те њихових бранилаца, адвоката АБ, АВ, АГ и АД, дана 18.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе, оптуженог АА и његовог браниоца и бранилаца оптужених ББ, ГГ и ВВ, а пресуда Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.5/04 од 08.03.2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом Окружног суда у Београду, Посебно одељење, оптужени АА, ББ и ГГ, оглашени су кривим за кривично дело неовлашћене производње опојних дрога из члана 245. став 2. у вези са ставом 1. ОКЗ, а оптужени ВВ за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога у покушају из члана 245. став 1. у вези са чланом 19. ОКЗ и за иста осуђени на казне затвора и то: оптужени АА у трајању од 7-седам година, у коју ће му се урачунати време проведено у екстрадиционом притвору од 24.03.2004. године до 03.06.2004. године и време проведено у притвору по решењу тога суда од 03.06.2004. године, па надаље до правноснажности пресуде, а најдуже до истека рока из члана 146. ЗКП. ББ на казну затвора у трајању од 4-четири године, а оптужени ГГ у трајању од 4-четири године и 6-шест месеци, у које ће им се урачунати време проведено у притвору од 21.01.2004. године до 08.03.2005. године, док је оптужени ВВ осуђен на казну затвора у трајању од 2-две године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 21.01.2004. године до 02.12.2004. године. Истом пресудом одлучено је да се на основу члана 245. став 5. ОКЗ од оптужених одузима 21.985 таблета које садрже супстанцу проглашену за опојну дрогу – амфетамин, две дигиталне ваге за прецизно мерење, млин за гранулирање, једну коцку – тублер за хомогенизовање гранулата, једну машину за вакумирање зрнастих и прашкастих производа, једну машину за таблетирање као и специјални алат за пресовање таблета – "штифтови" и то горњи са знаком „каптагон“ и доњи са цртицом по средини као и матрице – саставне делове машине за таблетирање и један мекшач прашкастих супстанци, једну сушару и 13 кутија са вештачком прехрамбеном бојом фирме „Етол“, Цеље. Оптужени су обавезани да на име паушала плате сваки износ од по 10.000,00 динара, и на име трошкова кривичног поступка, солидарно износ од 15.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности те пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или исту преиначи

изрицањем блаже казне. У жалби је захтевано да о седници већа Врховног суда буду обавештени оптужени и његов бранилац.

- бранилац оптуженог АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевано да о седници већа Врховног суда буду обавештени овај оптужени и његов бранилац.

- бранилац оптуженог ББ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевано да о седници већа Врховног суда буду обавештени овај оптужени и његов бранилац.

- бранилац оптуженог ВВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи тако што ће овог оптуженог ослободити од оптужбе за предметно кривично дело, или да првостепену пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. У жалби је захтевано да о седници већа Врховног суда буду обавештени овај оптужени и његов бранилац.

- браниоци оптуженог ГГ, поднели су заједничку жалбу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је захтевано да оптужени ГГ и његови браниоци буду обавештени о седници већа Врховног суда.

Одговоре (два) на изјављене жалбе поднео је Специјални тужилац Округног јавног тужилаштва у Београду, са предлозима изнетим у истим, да Врховни суд све жалбе одбије као неосноване, а побијану пресуду потврди.

Републички јавни тужилац Србије у свом поднеску Ктж.бр.1464/05 од 22.07.2005. године, предложио је да Врховни суд све изјављене жалбе одбије као неосноване, а побијану првостепену пресуду, потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, оптужених ББ и ВВ и њиховог браниоца АВ, те оптуженог ГГ и његових бранилаца АГ и АД, на истој размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у изјављеним жалбама и одговорима на жалбу, те мишљења Републичког јавног тужиоца Србије, као и објашњења која су оптужени, а посебно њихови браниоци изнели на седници већа, нашао следеће:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона које се у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, испитују по службеној дужности, нити оне битне повреде одредаба кривичног поступка на које се изјављеним жалбама указује.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, жалбом оптуженог АА, указује се да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 10. ЗКП, јер су изјаве оптужених ББ и ГГ, на којима суд заснива утврђено чињенично стање, у предкривичном поступку у МУП-у, прибављене на незаконит начин, изнуђивањем њиховог признања.

Врховни суд је тај жалбени навод оценио неоснованим, јер из списка предмета не произилази оправданост такве тврдње да су спорне изјаве оптужени ББ и ГГ дали уз евентуалну примену насиља над њима од стране представника државних органа, а у циљу изнуђивања одређене садржине исказа који потврђује извршење инкриминисаних радњи од стране одређених оптужених лица, нити је оптужени АА у жалби понудио доказе које би указивале на могућу основаност таквог навода. На записнику о саслушању

осумњичених, ББ и ГГ, у МУП-у, УБПОК-а, Одељења за борбу против организованог криминала од 21.11.2004. године, стоји констатација да су ова осумњичена лица пре саслушања упозната са њиховим правима у кривичном поступку, о праву на браниоца, да нису дужни износити одбрану као ни да одговарају на постављена питања, те им је потом саопштено за шта се терете после чега су они дали своје изјаве, које су затим прочитали и својеручно, без примедби потписали, а исте су дали у присуству браниоца, адвоката АЂ који је такође записнике својеручно потписао, а што су ови оптужени све потврдили и у својим исказима датим истражном судији Окружног суда у Београду од 23.11.2004. године. Поред тога оптужени ББ је на главном претресу од 21.09.2004. године - страна 90, транскрипта, изричито навео да у СУП-у није на њега вршен притисак, нити је било употребе силе и претње и да је тада изјаву дао добровољно.

Из свега тога јасно произилази да су спорне изјаве оптужених, тада осумњичених ББ и ГГ, у предкривичном поступку прибављене на законит начин, па је неоснована супротна тврдња оптуженог АА, те због тога и није било законског основа за издвајање тих записника из списка предмета.

Жалбом браниоца оптуженог АА указује се да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 3. ЗКП, јер је претходни поступак спроведен без лица чије је присуство по закону обавезно. У вези са тим се истом жалбом наводи да је овај оптужени браниоца добио тек након његове екстрадиције пошто је оптужница већ ступила на правну снагу. Због тога је по мишљењу браниоца првостепени суд повредио право оптуженог АА на одбрану, јер је поступио противно одредби члана 71. став 2. и 3. ЗКП, чиме је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 2. ЗКП, а како је првостепени суд по тврдњи овог браниоца, због тога био дужан да из списка предмета издвоји записнике о радњама предузетим у току истраге, од тренутка када је донето решење о спровођењу истраге против овог оптуженог и одређивању притвора, а што суд није учинио, то је довео и до битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 10. ЗКП.

По оцени Врховног суда изнети жалбени наводи браниоца оптуженог АА о учињеним битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 3. и тачке 10, те члана 368. став 2. ЗКП, неосновани су из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 3. ЗКП, постоји ако је главни претрес одржан без лица чије присуство је по закону обавезно, међу која спада и бранилац, а то се не односи на одсуство браниоца у истрази, те сходно томе није постојала обавеза суда да оптуженом АА постави браниоца по службеној дужности за време док је он надлежним државним органима био недоступан, дакле од доношења решења о спровођењу истраге и одређивању притвора, до завршетка поступка екстрадиције. Самим тим, није постојала ни обавеза суда да спорне записнике издвоји из списка предмета.

Даље се жалбом браниоца оптуженог АА указује да је због наводних колизија у одбранама оптужених ББ и ГГ, а пошто су они имали истог браниоца у предкривичном поступку, било нужно издвојити записнике о изјавама које су они као осумњичена лица дали у СУП-у у предкривичном поступку, а на којима првостепени суд заснива своја чињенична утврђења.

И овај жалбени навод је неоснован, јер ти искази осумњичених ББ и ГГ дати у предкривичном поступку нису у међусобној колизији у смислу да сваки од њих за извршење кривичног дела терети оног другог, док ови оптужени са оптуженим АА нису ни имали заједничког браниоца, да би колизија у њиховим исказима у односу на исказе АА могла имати правни значај у смислу члана 69. став 1. ЗКП и да би због тога било оправдано спорне записнике издвајати из списка предмета.

Свим изјављеним жалбама првостепена пресуда се побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 11. ЗКП, у ком смислу су посебно детаљне жалбе изјављене у корист оптужених АА и ГГ.

Супротно наводима жалби, Врховни суд налази да је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, те садржи потпун опис радњи за сваког од оптужених са јасним одређењем да је оптужени АА организатор (заједно са неидентификованим лицем НН са надимком „ее“), а оптужени ББ и ГГ чланови организоване криминалне групе, да су циљеви групе били неовлашћена производња опојних дрога ради стицања добити, те су прецизно описане конкретне радње које је сваки од оптужених предузимао, док су у

одговарајућем делу образложења побијане пресуде о свим одлучним чињеницама дати довољни и правилни разлози, непротивречни међусобно и у односу на изреку, као и у односу на садржину изведених доказа, посебно везано за организовање криминалне групе од стране оптуженог АА и радњи које је он у том смислу предузимао, као и радњи сваког од чланова групе, са којим циљем су предузете, ради производње опојних дрога, тако што су се претходно међусобно удружили за извршење тог кривичног дела. Према томе, неосновани су наводи изјављених жалби да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачке 11. ЗКП.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим због повреде кривичног закона, свим изјављеним жалбама указује се да изведени докази нису пружили поуздан основ суду за закључак да су оптужени извршили кривична дела за која су оглашени кривим. У жалбама се посебно наглашава да је првостепени суд требало да поверује исказима свих оптужених: АА, ББ и ГГ, да њима није било познато да производе опојну дрогу, оптуженог АА да није био организатор групе, и у свим жалбама изјављеним у корист ових оптужених да се они нису удружили ради извршења предметног кривичног дела, а у жалби браниоца оптуженог ВВ да он није знао да су таблете оптуженог ГГ које је он покушао да прода, садржавале супстанцу која је проглашена за опојну дрогу. Посебно се детаљно жалбом оптуженог АА, али и његовог браниоца, даје сопствена анализа изведених доказа, и износе чињенични закључци другачији од оних у првостепеној пресуди, те се у свим жалбама посебно у погледу субјективног обележја кривичних дела у питању, умишљаја оптужених, указује да исти не постоји, због чега би оптужени морали бити ослобођени од оптужбе за дела за која се предметном оптужницом терете.

По оцени Врховног суда изјављеним жалбама нису доведени у сумњу закључци првостепеног суда да су оптужени АА, ББ и ГГ на начин и под околностима ближе описаним у ставу првом изреке првостепене пресуде, а оптужени ВВ описаним у ставу другом изреке те пресуде, са умишљајем извршили тамо ближе описане инкриминисане радње. Своја чињенична утврђења у овој кривичноправној ствари првостепени суд је правилно засновао на бројним изведеним доказима, наведеним на страни 17. став последњи и на страни 18. став 1. образложења побијане пресуде. Све доказе првостепени суд је детаљно анализирао, појединачно и у међусобној повезаности, посебно у погледу садржине исказа оптужених, те дао разлоге које доказе и исказе прихвата и у ком делу, а које не и због чега, навео чињенице које је и из којих доказа утврдио и о свему томе дао детаљне и сасвим јасне разлоге за утврђење инкриминисаних радњи, јасно утврдио и определио радње сваког од извршилаца истих, те њихов допринос у извршењу дела, посебно у погледу свести ових оптужених, те да је предмет њихових радњи неовлашћена производња опојних дрога, да су се удружили ради производње опојних дрога у дужем временском периоду и воље да дело изврше, а оптуженог ВВ да је био свестан да покушава да прода супстанцу проглашену за опојну дрогу и да је то хтео.

Да је управо оптужени АА био организатор криминалне групе чији је циљ био производња опојних дрога, првостепени суд је на сигуран начин утврдио из бројних чињеница које из изведених доказа произилазе, из којих је сасвим јасно да је оптужени АА пре свега, активно учествовао у куповини машина за производњу таблета, да је он склопио уговор са сведоком ТТ о закупу пословног простора, те је он ангажовао оптужене ББ и ГГ за обављање одређених стручних послова, гранулацију, набавку и одржавање машина и таблетирање, да је набављао сировине и руководио и надзирао цео процес производње од припреме, и пробе, све до финалног производа који је задовољавао по свим карактеристикама. У том смислу правилно је првостепени суд као веродостојан исказ оценио исказ сведока ЕЕ, који је детаљно описао како му је оптужени АА објашњавао какве су му машине потребне, да се погађао око цене, те је веродостојним правилно оцењен и исказ сведока ТТ, који је потврдио да је оптужени АА са њим обавио цео договор око закупа пословног простора, одређивао потребне услове и временски период закупа, да су се договорили за закуп од септембра 2003. до јануара 2004. године и висини месечне цене закупнине чији је први део и платио АА, а други му послао. Имајући у виду такве исказе који су у одговарајућем делу потврђени исказима оптужених ББ и ГГ везано за њихова сазнања да је оптужени АА купио машине и закупио пословни простор, те да је њих ангажовао за обављање одређених стручних послова и неспорних чињеница које све радње је у процесу производње од набавке сировина, одмеравања и упутстава за рад руковођења процесом производње таблета, оптужени АА предузимао те када се при томе има у виду да су се оптужени ББ и ГГ током целог поступка изјашњавали да се НН "ее", појављивао само повремено, то је јасно да је оптужени АА био главни организатор ове криминалне групе чији је циљ био производња опојних дрога, па је у том смислу супротна тврдња оптуженог АА да је то био „ее“, без основа. Стога правилност наведеног закључка првостепеног суда није доведена у питање чињеницом изнетом у жалбама оптуженог АА и његовог браниоца да НН „ее“, заправо није непознато лице већ ЖЖ, којег надлежни органи нису ни покушали да пронађу и саслушају и утврде његову улогу у извршењу овог кривичног дела, јер по оцени Врховног суда, будући да је првостепени суд на сигуран и потпун начин утврдио улогу оптуженог АА, саслушање ЖЖ, без обзира на могућу садржину исказа, не би имало утицаја на правилност напред изнетих закључака суда о предузетим инкриминисаним радњама оптуженог АА.

Из исказа оптужених, посебно ГГ и ББ датим у предкривичном поступку, а у вези са исказом АА, те у вези са налазом и мишљењем вештака ЗЗ, о начину производње предметних таблета комплетном процесу за производњу истих, њиховом саставу и својствима, првостепени суд је на сигуран начин утврдио које радње је сваки од ових оптужених предузимао током процеса илегалне производње ових таблета и закључио да се процес производње одвијао по плану и налозима организатора оптуженог АА, да су оптужени ББ и ГГ извршавали тачно одређене радње према својој стручности, оптужени ББ као хемијски техничар и специјалиста за гранулацију, а оптужени ГГ као машинбравар за набавку специјалних делова машина, одржавање истих и таблетирање, те су све радње које су ова тројица оптужених предузимали биле синхронизоване у целини јединственог процеса илегалне производње таблета које су садржавале амфетамин.

Имајући то у виду као и чињеницу да је првостепени суд на поуздан начин утврдио да су оптужени АА, ББ и ГГ, кривично дело неовлашћене производње опојних дрога извршили у другој половини 2003. године, што произилази из исказа сведока ЕЕ о временском периоду на који је оптужени АА изнајмио од њега пословни простор, а посебно што су на кесама у које су биле запаковане предметне таблете амфетамина, одузете од стране радника МУП-а приликом претреса радионице, пословне просторије у којој су их оптужени произвели, били исписани датуми 05.12.2003. и 23.12.2003. године из чега је првостепени суд закључио да су оптужени наставили са производњом ових таблета до краја 2003. године, дакле и после септембра месеца када су према њиховим тврдњама из штампе сазнали да производе амфетамин, то све оповргава одбране оптужених да се предузимање инкриминисаних радњи завршава са првом половином 2003. године, и да је због тога требало применити (КЗЈ) Кривичног закона Савезне Републике Југославије који је важио у то време и био блажи по оптужене, јер су очигледно према напред изнетом, оптужени предузимали инкриминисане радње до краја 2003. године, дакле и у време важења Основног кривичног закона, који је ступио на снагу 12. априла 2003. године који закон је првостепени суд правилно и применио.

Супротно наводима изјављених жалби првостепени суд се исцрпно бавио питањем умишљаја оптужених АА, ББ и ГГ, односно постојања свести код њих да производе опојну дрогу и воље да дело изврше. Бројне су чињенице утврђене из изведених доказа на којима је првостепени суд правилно засновао свој закључак да су ови оптужени од почетка производње таблета знали да се ради о наркотику. Пре свега, пре почетка поступка прављења таблета од оптуженог ГГ, оптужени АА је тражио да направи посебне алате за машину таблетиру, са логом – знаком „каптагона“, који се уписује искључиво на нелегално произведеним таблетама амфетамина, у које се обавезно додаје фенилин-сирћетна киселина да би је уживаоци амфетамина препознали по мирису, што је и пронађено у радионици где су оптужени производили таблете. Поред тога, оптужени ББ је у СУП-у у присуству свог браниоца признао да је са вишегодишњим искуством у фармацеутској индустрији препознао три активне супстанце од којих се када се помешају са помоћним, добијају таблете амфетамина, те да је такав његов закључак потврђен када је на првој таблети видео утиснут лого „каптагона“.

Из свега тога, али и из чињеница које су оптужени ББ и ГГ навели као разлог због чега су наставили да раде за АА након сазнања да се ради о наркотику, оптужени ГГ (у истрази), због свог сина који има здравствене проблеме, а ГГ, да је уложио одређена своја средства, а није плаћен по договору због чега је хтео то да материјално надокнади, те је покушао таблете и да прода преко оптуженог ИИ.

Када се при свему томе има у виду веома велики износ материјалних средстава уложених у куповину машина, посебних делова, те сировина, као и веома високи износ новца који је договорен да ће оптуженима ББ и ГГ бити исплаћен за ове послове, то је првостепени суд правилно закључио да су ови оптужени од почетка производње били свесни да илегално производе таблете које имају својства опојних дрога, да су се оптужени удружили ради извршења кривичног дела и стицања добити, на дужи временски период и да су хтели извршењем дела. У погледу свести и воље оптужених првостепени суд је дао јасне и доста обимне разлоге кроз целину образложења првостепене пресуде, а посебно на страни 25. и 26., због чега чињеница да првостепени суд није децидно навео да су оптужени инкриминисане радње учинили са директним умишљајем, правилност закључка о облику виности који је јасно и довољно одређен, не доводи у питање изнетим жалбеним наводима свих изјављених жалби, којима се на тај пропуст суда указује.

Правилно је првостепени суд закључио да је и оптужени ВВ са свешћу и вољом извршио предметне инкриминисане радње, тј. покушао да неовлашћено прода супстанцу проглашену за опојну дрогу – таблете амфетамина. Да је оптужени ВВ знао о каквим таблетама се ради, првостепени суд је правилно закључио из чињеница које се односе на начин на које су исте биле запаковане, у три пластичне кутије са поклопцем и налепницом слике пацова, да таблете оптужени ВВ и оптужени ГГ нису унели у ресторан где су их чекали купци, већ је исте ГГ сакрио у жбун, а оптужени ВВ то видео. Све то у потпуности оповргава одбрану оптуженог ВВ да је он мислио да се ради о једној врсти вијагре, за коју тврдњу не даје

оаш никакав аргумент. Стога су и жалбени наводи којим се оспорава постојање умишљаја код оптуженог ВВ, усмереног на неовлашћену продају супстанце проглашену за опојну дрогу без основа.

Првостепени суд је на поуздан начин из детаљног стручног и објективног налаза и мишљења вештака ЗЗ утврдио да су таблете које су оптужени илегално произвели, опојна дрога, због састојака које су садржавале, између осталог, амфетамина, који је сврстан у категорију опојних дрога.

Стоји чињеница у жалби бранилаца оптуженог ГГ да је Решењем о утврђивању опојних дрога и психотропних супстанци објављеном у Сл. гласнику РС, број 24 од 15. марта 2005. године, амфетамин сврстан у психотропне супстанце, а не у опојне дроге. Међутим, то је без правног значаја и не доводи у питање налаз вештака да су предметне таблете опојна дрога, јер је Законом о промету опојних дрога у члану 2. став 2. прописано да се опојном дрогом сматрају и психотропне супстанце.

Према томе, првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне од значаја за радње кривичних дела у питању, околности под којима су учињена, тако и у погледу субјективног односа оптужених према наведеним инкриминацијама. На тако утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио Кривични закон када је радње оптуженог АА, ББ и ГГ правно квалификовао као кривично дело неовлашћене производње опојних дрога из члана 245. став 2. у вези са ставом 1. ОКЗ, а радње оптуженог ВВ као кривично дело неовлашћеног стављања у промет опојних дрога у покушају из члана 245. став 1. у вези са чланом 19. ОКЗ, о чему побијана пресуда садржи довољне и правилне разлоге, који нису доведени у питање изјављеним жалбама АА, његовог браниоца и бранилаца оптужених ББ, ГГ и ВВ.

И остали жалбени наводи свих изјављених жалби, уколико се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду кривичног закона, оцењени су неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казнама које су оптуженима изречене, Врховни суд налази да је и у том делу побијана пресуда правилна.

Све околности у смислу члана 41. ОКЗ правилно су утврђене и олакшавајућим околностима које су се стекле код оптуженог АА, да је стар човек, (70 година), нарушеног здравља, да је имао операцију бруха са последицом запетљаја црева и поновну операцију, а има и килу, дат је одговарајући значај у односу на отежавајућу околност да је раније пет пута осуђиван за различита кривична дела, при чему је суд имао у виду да је од последње осуде протекао дуг временски период од чак 16 година. Имајући то у виду као и тежину предметног кривичног дела и друштвену опасност оптуженог као извршиоца истог, обзиром на то да је оптужени АА био организатор криминалне групе, правилно је првостепени суд за предметно кривично дело, овог оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 7-седам година, која казна се и по оцени Врховног суда показује као нужна за постизање своје законом прописане сврхе, предвиђене чланом 33. ОКЗ.

Такође је првостепени суд правилно као олакшавајуће околности оптуженима ББ, ГГ и ВВ ценио околности да су породични људи, односно ожењени и имају децу, оптужени ГГ и ВВ, малолетну, да су оптужени ББ и ВВ до сада неосуђивани, а да је дело за које је оптужени ВВ оглашен кривим, остало у покушају, да су оптужени ББ, ГГ и ВВ, признали све битне чињенице које су биле од значаја за утврђивање постојања кривичних дела у питању, јер су искрено описали предузете радње и околности извршења, те је правилно првостепени суд истима дао значај особито олакшавајућих околности које оправдавају примену принципа ублажавања казне овим оптуженима испод прописаног законског минимума за инкриминације у питању. Сходно томе, уз примену члана 42. и 43. ОКЗ, првостепени суд је оптуженог ББ осудио на казну затвора у трајању од четири године, оптуженог ГГ на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, а оптуженог ВВ на казну затвора у трајању од две године, које казне су и по оцени Врховног суда сразмерне тежини кривичних дела у питању и друштвеној опасности ових оптужених као извршилаца, те су истовремено и нужне за постизање своје законом прописане сврхе предвиђене чланом 33. ОКЗ.

Будући да се изјављеним жалбама не наводе олакшавајуће околности које нису цењене од стране првостепеног суда, а које би могле имати утицаја на изрицање блаже казне оптуженима од оних одмерених првостепеном пресудом, то је Врховни суд жалбе и у том делу одбио као неосноване.

Правилно је првостепени суд на основу члана 245. став 5. ОКЗ, од оптужених одузео предмете који су били употребљени за извршење кривичног дела и који су настали извршењем истих и то: 21.985 таблета, 2 дигиталне ваге, млин за гранулирање, једну коцку – тублер за хомогенизовање гранулата, једну машину за вакумирање зрнастих и прашкастих производа, једну машину за таблетирање као и специјални алат за пресовање таблета, један мешач прашкастих супстанци, једну сушару и 13 кутија са вештачком прехранбеном бојом.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 388. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Милосављевић, с.р. Милена Инић-Дрецун, с.р.

За тачност отправка

љи